

Глобални самит у Копенхагену о климатским променама (одржан децембра 2009) завршен је без споразума и било каквог договора. За једне, који су желели да тај велики скуп буде покриће за њихове планове – тачније да наметну своје планове, самит је био неуспешан, готово катастрофа, а за друге тај скуп је био веома успешан – јер су се одупрли наметању туђе воље и њихов глас се коначно чуо. Успели су у одмеравању снага. Копенхагеншки климатски самит је, из угла хроничара, ипак био успешан.

Што се самих климатских промена тиче, што је формално била тема, самит није значајно много, готово ништа. Скуп се претворио у прворазредан политички догађај и аутентичну слику савременог света и односа у том свету. Аутентичну, јер ретки су скупови на којима учествују све чланице Уједињених нација, 192 земље. То је био политички а не климатски скуп.

Промене у свету су већ дуго очигледне али самит у Копенхагену је још очигледније показао до које мере су те промене дубоко отишле и да су неповратне. По први пут најмоћније западне земље предвођене Америком нису успеле да наметну свој план, једноставно су поражене. У тим променама је, током самита, доминирала чињеница колико Америка, али и Запад у целини, губе утицај и да савремени свет има далеко више “кључних играча”. Истовремено, показало се да ти нови играчи још увек немају довољно утицаја на бирократску инфраструктуру у међународним односима па не могу ни имати пресудан утицај на формулације и бирократске вештине формулисања докумената. Или, вероватније, у овим временима промена нису довољно ни заинтересовани да намећу своју вољу него да пре свега заштите своје интересе, спрече даље институционализовање наметања воље других и обезбеде почетне позиције у новим међународним односима. Те земље у овој фази своју енергију настоје да усмере на сопствени унутрашњи развој, који ће им у догледно време бити једина гаранција утицаја у свету. Запад, међутим, не жели или – вероватније – не може да прихвати чињеницу да више нема пресудну моћ и да за све, од сада па убудуће, мора да се консултује са другима и да уважава не само своје него и туђе интересе. То је, како је показао самит у Копенхагену, створило пометњу у међународним односима. Свет се заиста налази у правом хаосу. [\[1\]](#) То је једна од основних и порука двонедељног самита у главном граду Данске.

Обмане као основни принцип

Као и увек, најтеже се суочити са реалношћу. Скуп у Копенхагену је организован на иницијативу Запада, у ствари, Америке. Али, доживљен је пораз који се онда, по већ одавно виђеној технологији, прикрива обманама разним саопштењима и медијском кампањом као да се реалност може променити речима. Најбољи пример је крај самита. Када је постало јасно да је пораз неизбежан и да споразума неће бити амерички председник Барак Обама је “преузео иницијативу”. Издвојено је 26 земаља као својеврсна група за притисак на челу са Америком. Убрзо та се група свела на Америку, Кину, Индију, Бразил и Јужну Африку, чији је незванични “председавајући” био Барак Обама. Али, опет договора није било. Избила је чак и мучна ситуација па је кинески премијер Вен Ђиабао љутито напустио састанак и више се уопште није појављивао. Договора нема и није га ни било. [2] Тада ступа на снагу толико пута испробана америчка технологија. Председник Обама даје изјаву само америчкој телевизији да је постигнута нека врста “разумног договора” који није обавезујући. (У тој технологији обмана се користе предности енглеског језика које дају велике могућности. Тако је Обама користио реч “дил” (deal) а не “агримент” (agreement). У енглеском те речи имају потпуно другачије значење али у међународној медијској комуникацији “може да прође” и другачије.) У време давања изјаве о томе нико од учесника самита није био обавештен. Уследила је медијска кампања па је радно председништво самита уместо признања пораза само саопштило да је самит “примио к знању” то што је Обама рекао и скуп је завршен.

Истина је, међутим, да није било никаквог договора. Ни на самиту ни међу “групом за притисак”. Нико ни о чему није гласао нити је било шта обавезујуће за било кога. [3] Све друго је обмана.

И онда је председник Обама једноставно напустио самит у Копенхагену, није дочекао његов крај и признање пораза, а под изговором да жури јер се у Вашингтону спрема невреме па авион неће моћи да слети. Копенхаген је, изгледа, несретно место за председника Обаму. Ово је био његов други пораз у том граду за свега неколико месеци. Први је био на избору домаћина Олимпијских игара 2016. године и председник Обама је лично дошао у Копенхаген да подржи избор његовог града, Чикага. Чикаго је, међутим, испао већ у првом кругу гласања и Обама је “побегао”, не сачекавши проглашење победника.

Скретање самита у политику било је сасвим очекивано јер су и саме климатске промене политика а не реалност. У ствари, борба против климатских промена или како се то често зове и глобалног отопљавања, зависно од потребе, је не само политика него и нова идеологија пре свега на Западу. То је “превара века”. [4] Мора се признати да је веома вешто смишљена.

Запад и Америка, упркос јавном игнорисању, уочавају дубоке промене у свету после распада комунизма и краја “хладног рата”. Остали су без идеологије, без инструмента владања. Прибегло се онда старом рецепту – “политици страха”, па су вршени разни експерименти од ратова до претњи тероризмом. Ништа, међутим, није помогло па је очигледно процењено да су климатске промене и животна средина најефикаснији јер то дотиче живот сваког човека. Уз то, показало се да би климатске промене могле бити далеко озбиљнији и већи посао од ратова и тероризма и “коцке су сложене”. У време администрације Била Клинтона група од 40 земаља је покренула институционализовање климатских промена па је постигнут споразум у јапанском граду Кјоту. Тај споразум истиче 2012. године и Копенхаген је требало да буде његов наставак с тим што је овога пута у глобалном знаку а не само међу одабраним земљама. Кјото, додуше, никада није поштован ни у земљама потписницама али је показао колико је то уносан посао и колико би могао бити политички ефикасан. Створена је тако моћна климатско-политичка индустрија.

Климатске промене?

У политичко-пословној кампањи тврди се да је за климатске промене одговоран (крив) човек и зато треба одредити правила понашања људи. Сви они који не поштују та правила морају бити кажњени јер спречавају “спасавање Планете”. Проблем је што то није тачно, што је лаж. А, у лажи су “кратке ноге” па су, упркос цензури и медијским притисцима, разобличавања тих лажи све доступније и обичном човеку.

Климатске промене заиста постоје – али су оне део природе Планете и Космоса а не људског понашања. Природу климатских промена је први у свету објаснио српски научник Милутин Миланковић (у светској литератури познат и као Milankovitch). Миланковић је објаснио да су климатске промене природна појава јер је, крајње поједностављено речено, планета Земља “жив организам” који комуницира са својом околином, Космосом. У томе, како је објаснио српски научник, постоје извесна правила, “циклична дешавања”, која онда доводе да климатских промена на Планети. Каснији радови других научника су показали да људи који живе на Планети не могу бити да утичу на та “космичка збивања” и да Земља од Сунца свакога дана добије толико много енергије да оно што се дешава на Планети не може да утиче на озбиљније промене. И према стварној статистици научника, који додуше немају приступ медијима, Планета у последњих неколико векова постаје хладније место. Не постоји дакле отопљавање него температуре су у просеку сада ниже него што су биле. [5] Постоји, међутим, загађеност одређених средина али то нису климатске промене. Загађеност ваздуха и животне средине је други проблем који нема везе са променама климе.

Уз то, треба знати да је пре свега Америка пре десетак година обновила развој такозваног климатског оружја које је једна од највећих савремених тајни. Тим климатским оружјем је могуће на извесно време променити локалну климу у неком подручју али то нису климатске промене. Развој климатског оружја је кренуо још шездесетих година 20. века али су тадашњи Совјетски Савез и Америка постигле договор у Уједињеним нацијама 1972. године да обуставе те послове. Америка је у време председника Клинтона одустала од договора и обновила развој те врсте оружје. Русија је уложила приговор Савету безбедности Уједињених нација али се о томе још није расправљало. Могуће је да су онда и друге земље, пре свега Русија и Кина, обновили развој те врсте наоружања.

У јавној комуникацији све се то потискује. Климатска индустрија је ангажовала хиљаде, званично, научника да својим ауторитетом прикрију чињенице и створе “нову климатску реалност”. Али, живот је много компликованији од медијских манипулација па се све некако на крају сазна. Тако је уочи самог самита у Копенхагену откривено да је кључни “научнички тим” са опскурног британског универзитета Ист Англиа (East Anglia) који је главни извођач радова за климатску индустрију, лагао. Откривено је да су стварни подаци прикривани а да је јавности показивано није било тачно. Скандал века је наводно откривен “хакерски”, преко електронских порука међу научницима. Уз универзитет East Anglia главни извођач радова је био и британски Метеоролошки завод (Met Office) који је “научнике” снабдевао лажним подацима. Занимљиво је да су ти главни извођачи климатских превара у државном власништву. Универзитет је државни а Метеоролошки завод је у саставу британског Министарства одбране. Лажи су тако откривене а самит се у Копенхагену ипак одржао као да се ништа није догодило. Али онда није ни чудо зашто се тако све завршило.

Невероватно је колико је та климатска индустрија лажи изградила велику мрежу, то су десетине хиљада људи међу којима има много научника и универзитетских професора којима обичан човек по дефиницији верује, а они говоре неистине. Потпуна корупција науке и научника. И то је слика савременог света.

Уносан посао

Све је било познато и пре тог открића. То није ништа ново. Климатске промене у ствари нису ни биле циљ самита у Копенхагену. Суштина је у великом и уносном послу. Под изговором борбе против климатских промена у Копенхагену основни циљ је у ствари био

успостављање нових правила у климатском послу, такозваној трговини угљеником (Carbon trading). Јавности је мало познато да је минулих година, под изговором климатских промена а на основу Кјото уговора, развијена трговина угљеником која је тренутно вредна три трилиона долара (три хиљаде милијарди долара). Основу тог посла чине квоте загађености које има свака земља. Значи, свака земља има право на одређену количину угљен-диоксида и те квоте чине глобални цензус. Е сада, када нека земља, махом мање развијена, не испуни своју квоту јер нема индустрију она тај остатак може да прода некој другој земљи. Формиране су и посебне берзе за то, а најјача је она у Чикагу (Carbon Exchange). То омогућава огромне зараде а у основи не смањује количину угљен-диоксида на глобалном нивоу. То је невероватна превара. Новац за ту трговину обезбеђују порески обвезници јер плаћају већи порез, да би спасли Планету, а скупљи су сви производи, од бензина до кеса за паковање. Од тога користи имају владе (јер већа цена значи и већи порез) и компаније (јер на трошкове трговине угљен-диоксидом уграђују и додатну зараду). Невероватно је како је изграђен систем плачке и зараде, а јавности се само нуди претња “крајем света” због климатских промена. [\[6\]](#)

У тој функцији су већ обећани фондови. Европска унија је обећала 7,5 милијарди евра а Америка, Јапан и још неке друге земље 100 милијарди долара. Тај новац иде мултинационалним компанијама и у суштини нема никакве везе са климатским променама. На пример, индијска компанија Тата је недавно купила једну фабрику у Ковентрију, у Енглеској. Одмах је потом та фабрика затворена а Тата је добила 600 милиона евра од Европске уније јер је смањила емисију угљен-диоксида.

У Копенхагену је требало да буде наметнут мало другачији распоред тих квота а не глобално смањење. У другачијем распореду квота дошло би до смањења за неке земље традиционалне продавце што је онда требало да подигне цену и обезбеди већи приход трговцима угљеником. То се није десило и прва реакција је била велики пад вредности на берзама угљен-диоксида.

Илустративан је пример човека који председава кључним међународним телом, Међувладиним панелом Уједињених нација за климатске промене (IPCH), индијског милијардера др Раџендре Пачаурија (Rajendra Pachauri). Медији и западни политичари га представљају као научника што није тачно. По образовању је инжењер за железничке пруге а докторирао је економију. Школовао се на Универзитету Северна Вирџинија, у Америци. Он дакле није никакав научник за климатске промене и нема било какве квалификације за тако нешто. У ствари, он је један велики трговац. Др Пачаури је повезан са десетинама компанија које тргују угљеником и енергијом као и са кључним банкама у које се слива новац од те трговине. Уз то, члан је саветничког одбора чикашке берзе за угљен-диоксид. Дакле, не само да није научник него је у директном сукобу

интереса. И, ником ништа. Он је и даље човек који свету говори како треба да се понаша у “борби против климатских промена”. [\[7\]](#)

У сличној ситуацији су и водећи “борци против климатских промена” Ал Гор, Бен Сантер и Морис Стронг. Они зарађују милионе од регулација поводом климатских промена. Амерички милијардер Стронг је и један од директора чикашке берзе за трговину угљен-диоксидом.

Шта даље?

Све је дакле познато па се намеће питање шта и како даље. Што се Запада тиче, вероватно је да ће се понашати као да се самит у Копенхагену, онакав какав је био, није ни догодио. Политичке власти и пословни центри моћи ће наставити са оним што је већ виђено а медији ће јавности нудити слику неког другачијег самита у Копенхагену као изговор и оправдање за “климатске послове”. Сувише су велики улози и финансијски и политички. Како је то у Копенхагену признао бивши британски премијер Тони Блер, наука уопште није битна. Чак и ако нема научне потврде борба против климатских промена мора бити настављена, поручио је Блер.

Тако ЕУ припрема и авионе који ће пратити “климатске промене” и пре свега оне који “не поштују правила”. Тако су британски премијер Гордон Браун и француски председник Никола Саркози најавили да ће Европска унија ангажовати беспилотске летелице (drones) да извиђају ко колико испушта угљен-диоксида. Биће настављени притисци на појединачне земље да прихвате “дил” који не постоји...

Скуп у Копенхагену је разоткрио и у којем правцу ће Запад даље деловати. Основни циљ је да се прича о климатским променама искористи за успостављање инфраструктуре познате као “глобално владање”. Да се успоставе инструменти, финансијски, политички и војни, путем којих би Запад у новим условима у свету када губи реалну моћ, задржао свој пресудан утицај. Кључни играчи би били Светска банка и Међународни монетарни фонд који би, преко “климатских промена”, обезбедили утицај Запада и Америке. То се више и не крије, па је јавно потврдио и генерални секретар Уједињених нација Бан Кимун, човек на челу организације која је у Копенхагену, иако формални организатор скупа, била међу највећим губитницима. То су амбиција и план а да ли ће се успети – показаће време. Копенхаген није обећавајући знак.

Од самита ће тако остати само оно што се политички догодило у Копенхагену децембра 2009. године. То је, пре свега, наговештај да ће у међународној политици у наредном периоду “главна битка” бити између Америке и Кине. У Копенхагену је Кина изашла као победник. Ту су и Индија и Бразил. Занимљиво је да су у Копенхагену готово неприметне биле Русија и Европска унија. Русија је на самом почетку донела свој засебан климатски план а Европска унија од раније има такав документ – па их на неки начин исход самита није ни занимао. И Русија и ЕУ у овој фази, изгледа, не желе да се мешају па ће изаћи на сцену када буде познат исход “главне битке” између Америке и Кине, и тада ће видети којој ће се страни приклонити. То је будућа фаза међународних односа и то је заоставштина самита у Копенхагену. Климатске промене нису ни биле тема.

[1] <http://www.ft.com/cms/s/7c5f4ea4-eb2e-11de-bc99-00144>

[2] Преузето из прегледа писања листа “Индипендент” (The Independent) 19. децембра 2009. године са [www .bbc.co.uk/serbian](http://www.bbc.co.uk/serbian)

[3] <http://newsvote.bbc.co.uk/mpapps/pagetools/print/news.bbc.co.uk>

[4] [www .telegraph.co.uk/comment/columnist/christopherbooker](http://www.telegraph.co.uk/comment/columnist/christopherbooker)

[5] [www .telegraph.co.uk/earth](http://www.telegraph.co.uk/earth) ... и [www .irishtimes.com/newspaper/ireland/2009/1111](http://www.irishtimes.com/newspaper/ireland/2009/1111)

[6] То је јавно признао британски министар финансија Алистер Дарлинг и изјавио да таксе на авионске летове уведене због климатских промена немају везе са тим него да попуне буџет и губитке банака.

[7] [www .telegraph.co.uk/news/6847227/Questions-over-business](http://www.telegraph.co.uk/news/6847227/Questions-over-business)

Самит у Копенхагену – хаотична слика савременог света

Пише: Синиша Љепојевић
петак, 25 децембар 2009 10:23
